

особно. Единъ младъ трѣба да сѣдне на най долнѣе-то мѣсто, освѣтъ ако го поканиатъ на по горнѣо.

Единъ навикъ много за хваленіе е да ся мол. мѣ Богу прѣдъ ѣденіе-то, да благодаримъ ястета-та и да благодаримъ. Не трѣба никакъ да правимъ лицемѣріе, нити да ся срамуваме. Нека ся прикрѣстимъ или нека въздигнемъ тайно сърдце-то си къмъ причинителя-тъ на сички-тъ добрини: тъй или прѣди да сѣднемъ или кога сме сѣднали, трѣба да направимъ по една какъса молитва.

Кога-то сѣднемъ трѣба да ся не облѣгаме на стола-тъ, нити да ся искривяваме, нити пакъ да ся опираме съ лакти-тъ си на трапеза-тъ; но трѣба да си упираме само рѣце-тъ.

Прѣзрѣчника-тъ, кого-то употрѣбяваме за да вземемъ дрѣхи-тъ си отъ лекета, трѣба да стои отъ предѣ ни до колени-тъ и закаченъ на шия-тъ ни.

Лажница-тъ, вилица-тъ и ножче-то трѣба да стои въ сѣкога отъ дѣсна страна.

VI.

КАКВО ТРѢБА ДА ПРАВИМЪ ПО ЁДЕНІЕ-ТО.

Показваме ся лакоми, ако наченваме да си сипваме ній най напрѣдъ, или ако клатимъ паница-тъ си, кога я испразнимъ.

Ако сме сѣднали при нѣкоя Госпожа или при нѣкой почтенъ челоувѣкъ трѣба, ако не имъ е дадена паница-тъ, да я дигнемъ и да имъ дадемъ своя-тъ.

Никога не трѣба да дрѣжимъ вилица-тъ, лажница-тъ или ножче-то исправени въ рѣце-тъ си, да си играемъ съ тѣхъ; нити да наготвяме и набождаме съ ножче-то хлѣбъ и да го туряме въ уста-та си. Ако искаме да